

Lucifer

Un relat de: [Joan Pau Inarejos Vendrell](#)

Recordeu la nit que vau veure un gran estel caient del cel? Aquella trencadissa de color, davallant com focs d'artifici, era jo.

Potser no em creureu, però abans, fa molt de temps, jo era un llumener del firmament: el més brillant. Déu m'anomenava "l'àngel paó", perquè les meves ales eren plenes de sanefes irisades com raïms de pupil•les. Us ho podeu imaginar? No us hi escarrasseu: és impossible.

Fins i tot a mi em costa recordar ben bé com era. Hi ha incomptables detalls de mi mateix que he oblidat. Però us puc prometre que hi ha una bellesa que supera tot el concebible. Cap camp de nenúfars, puresa nevada o immensitat de corall es pot comparar amb els paratges on jo vivia. Els vostres jardins es poden admirar fins que el sol s'amaga; els nostres són pura llum. Amb prou feines els intuïu quan es fa de nit, i proveu d'abastar-los amb mapes i constel•lacions. Un cansament inútil.

En la meva caiguda milenària ho he presenciat tot. Jo vaig veure el gran meteorit que es va precipitar sobre la Terra i va matar els antics dracs. He estat company de llampecs, m'he adormit entre aurores boreals i he vist planar els primers avions. Mentre vosaltres us enfilàveu a l'espai amb naus de metall, jo no parava de caure, allunyant-me irreversiblement de casa meva. Ningú podia detenir el meu descens inexorable. Que potser podríeu detenir el pas del temps, o capgirar l'ordre de les estacions?

"L'àngel paó: deixeu-lo volar". Si haguéssiu vist les meves ales! Déu les observava cada matí com un orfebre orgullós. Apartava els núvols per albirar la meva trajectòria. Li agradava veure'm fent giragonses entre l'arc de Sant Martí, deixant l'aire ple de fragàncies. Unes noies feien dringar els seus cabells d'arpa cada cop que em veien passar. Les ànimes dels difunts sentien la música tan bon punt arribaven i es preguntaven el per què de tanta gatzara. Tot el cel era una exultació per les meves acrobàcies de llum i alegria.

De vegades les creacions superen el seu creador. I les flors més magnífiques poden creure que no necessiten el jardiner. Un dia em vaig trobar sol i em va posseir aquesta negra temptació. En una nit fosca, quan tot ja estava encalmat i sense que ningú em sentís, vaig emprendre el vol de l'escapada. Però el Senyor es va despertar.

"On vas?". Dempeus, majestàtic, em mirava fixament. Ell sap tot el que diràs abans que ho diguis. Els nostres pensaments són una peixera sense secrets per a la seva mirada escrutadora.

Li vaig dir que ja m'havia fet gran i que volia buscar altres horitzons. Volar més enllà. Qui sap si fundar un cel nou.

"Insensat". La seva veu va retrunyir, pregona i categòrica com si vingués de tot arreu o com un llamp que impactés damunt el mar i penetrés a les seves profunditats. "Encara no has entès que no hi ha res fora d'allò que he creat? No saps que totes les estrelles són obra meva?".

De cop em vaig sentir atrapat. Reclús d'una immensa presó de vidre. Els colors superbs del meu plomatge empal•lidien. Em sentia diminut en la seva presència. I alhora, una ràbia destructiva m'inflamava la sang.

"Tanmateix, vols marxar?". Encegat, li vaig dir que sí, i a l'instant es va sentir un estrèpit de tempesta. Un gran remolí de núvols es va formar sobtadament sota els meus peus. Intentava volar, però l'espiral d'aire em xuclava amb una força invencible.

Jehovà s'allunyava pel seu jardí. Aterrit, no podia comprendre que no es tombés per mirar-me, que no mostrés cap compassió. Ni tan sols cap paraula per alleujar l'afflicció que m'esperava. Els fonaments del cel es van obrir, una tristesa de precipici em va travessar el ventre i en aquest punt va començar la meva caiguda llegendària.

La nit que vaig tocar a terra, silenciosament, em vaig posar a plorar. Tenia tants segles de llàgrimes retingudes que el plor em va banyar de dalt a baix, com una font torrencial, i poc a poc va apagar el meu cos en flames. Unes desferres carbonitzades era tot el que quedava de la meva antiga esplendor. Hauria volgut almenys salvar les meves ales mortes i dissecar-les, perquè algun artista les contemplés, o perquè algun infant jugués amb unes mortalles tan precioses.